

[Chr. Christensen]

forlig, der blev indgået i forbindelse med lovens vedtagelse, måtte hvert enkelt af de deltagende partier afstå fra at få medtaget alt, hvad det kunne tænke sig. Ligeledes måtte de hver især acceptere noget, de hellere havde set udgå. Det er en særdeles korrekt analyse. Dette skete jo for at opnå en lov, vi kunne forsøge at leve med.

Jeg har ligeledes noteret mig ministerens fastslåen af, at det indgåede forlig og ansvarligheden heroverfor ikke fratog de enkelte partier muligheden for at kæmpe for deres generelle synspunkter. Tiden har vist, at der virkelig er grund til at følge udviklingen i folkeskolen med den største opmærksomhed. De drøftelser, der i den sidste tid er ført skolelovsforligspartierne imellem desangående, fortæller, at man også tager denne opgave alvorligt.

Kristeligt folkeparti tog medansvar for folkeskoleloven. Det gjorde vi først og fremmest for at forhindre den lemlæstelse af kristendomsundervisningen, der var lagt op til i lovforslaget. Det lykkedes, men kun delvis. Derfor må fagets timetal og indhold styrkes, så vore børn og unge kan få kendskab til og mulighed for at bevare og bære vor kristne kultur videre til kommende slægter.

Men dette er ikke det eneste uløste problem. Mange forældre er bange for, at folkeskolen ikke kan leve op til de forventninger, som mange af forældrene stiller med. Nu er det jo normalt, at en lov får lov at virke et stykke tid, indtil man kan bedømme dens virkning, inden man eventuelt skrider til ændring af loven. Men er der begået fejl, eller er der mangler ved en lov, er det folketingset, der først og fremmest må have forpligtelsen til at rette disse fejl og mangler.

Kristeligt folkeparti har ved at tage medansvar for folkeskoleloven ikke afskrevet retten til at kæmpe for at rette de fejl og mangler, der efter vor opfattelse er ved den nye skolelov. En af fejlene var det for lille timetal på 30 til de ældste elever. Dette blev rettet på initiativ af skoleforligspartierne, og det var en helt rigtig fremgangsmåde. Men tilbage står manglerne med hensyn til kristendomsundervisningen, som jeg har omtalt, og manglerne med hensyn til placering af undervisningen i dansk, historie, geografi, biologi, tysk og idræt.

Lad os også erkende, at problemerne omkring niveaudelingen og prøverne i forbin-

delse hermed heller ikke er løst. Skal man behandle børnene retfærdigt, og det skal vi, så skal vi behandle dem forskelligt, fordi de er forskellige. Derfor må undervisningen gives på det niveau, hvor de er i stand til at få størst udbytte af den. Derfor må de også have mulighed for at aflægge prøver på det niveau, de er undervist på, men denne udvikling og disse ændringer må ske med skyldig hensyntagen til det store behov, som skolen i dag har for en rolig udvikling.

Desværre er der hos mange forældre en ikke ubegrundet frygt for, at skolen skal lede børnene ad veje, der er ukendte for forældrene. Det giver utryghed i samarbejdet mellem skole og hjem. Det er sagt, at skolen har afspejlet det omgivende samfund. Det vil sige, at skolen måtte hjælpe eleverne til at opfylde de krav, samfundet måtte stille til dem, når de kom ud som nye, aktive samfundsborgere. Men i 1960'erne og i begyndelsen af 1970'erne formede der sig efter min opfattelse hos nogle et helt nyt syn på skolen og dens opgave. Skolen havde været et spejlbillede af samfundet. Nu meldte der sig kræfter, der ønskede, at spejlet skulle være aktivt. Det vil sige, at der fra skolen skulle stråle lys ud over samfundet for at fortælle samfundet, hvordan dette skal være. Kort sagt, der var kræfter, der ønskede at bruge skolen til formning af et nyt samfund. Derfor må vor tids skolebillede påkalde sig alvorlig opmærksomhed hos såvel forældre som skoleledere og politiske myndigheder.

Der er ikke noget mærkeligt i, at kræfter med denne målsætning sætter ind over for skolen. Skal man eksempelvis ændre hårfarven fra lyst til rødt, hjælper det jo ikke at farve det ældste af håret, spidserne, for så vil farven hurtigt forsvinde. Nej, man må have fat ved roden. Derfor kræver disse kræfter børnene i deres tjeneste, og så sætter man ind mod skolen over for børnene under devisen jeg'ets frie udfoldelse, det vil sige barnets fuldstændige frigørelse, ingen magt ved siden af én og ingen magt over én. Barnet skulle frigøres fra forældrenes, lærernes og Guds autoritet.

På den baggrund satte man angreb ind for at nedbryde skolens sunde autoritet med de vanskeligheder til følge, som mange skoler i dag lider under. Dette sker på et tidspunkt, hvor kravene om kundskaber til vore børn og unge er større end nogen sinde på grund